

CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET

Ima

Ó, Uram!
Bocsásd meg vétkeimet,
hogy én is megbocsássak
az ellenem vétkezőnek.

Ó, Uram!
Nézz le tárt tenyerembe.
Benne ringatom Anyám,
s drága gyermekeimet.
Anyám már Neked adtam.
Hagyod, hogy egyik fiam
háttal álljon nekem?
Adj szívébe alázatot,
kezeddél simítsd el
homlokáról a redőket,
mert éppoly drága ő nekem,
mint zöld búzának
aranyló napsugár.

Ó, Uram!
Nem klérus kell nekem,
templomod én magam vagyok.
Adj hitet, hogy érdemes élnem,
terítsd rám csillagos meződet.
Én mindig jó akartam lenni,
s jókat cselekedtem.
Kenyeret dobtam vissza,
a követ elvettem.

Ó, Uram!
Bocsásd meg vétkeimet,
hogy én is megbocsássak
az ellenem vétkezőnek.

Éj-varázs

Az alkony utolsó bíbora már rég lecsorgott
a házak falán. Lábnyomaim életre kelnek,
majd elhalnak a pázsit sűrűjében.
A levegő édes és lágy, végigsiklik bőrömön,
megrebbenti a halántékom apró pihéit.
Hársfaillat úszik az éjben – illatos dallam –,
megrészegülve szívom be. Életre kel bennem,
s mint lebbenő kéz a hárfán, megpendíti
érzékszerveimet. Emlékek zsongnak bennem;
csókok, szerelmek, vágyak, szeretteim ölelő karjai,
azúrkék, megalvadt tenger, gleccserek, kolibrik,
égbetörő sziklaóriások s megannyi csoda, mit átéltem.
Álmodozásomból tücskök kircelő hangja rebbent
a valóság varázsába. Az ég fekete palástján milliónyi
apró lámpás, előttem szentjánosbogarak tűz-balettje,
köröttem bársonyos, tapintható éjszaka.

Mázolmány egy papírlapon

Újraélt tegnapok
mossák tisztára ablakomat.
Már kopogtat az ősz,
hiába zárom előtte ajtómat,
beoson. Rám telepedik.
Súlya nyomja a vállamat.
Markomban szorítom
mázolmány-vágyaimat,
nem engedem kicsorogni.
Várom, hogy megszólítson
a csend, s gondolataim
mondatokká formálódjanak
mogsárgult papírlapon.